

Дівчинка і Дракон

Була собі звичайнісінька маленька Дівчинка. У неї, як у всіх інших дітей, були тато, мама, дідусь і бабуся.

І був собі звичайнісінький маленький Дракон. У нього теж були мама, тато, дідусь і бабуся, а ще старші брати і сестри. Усі вони — Дракон і вся його родина — були блакитного, як небо, кольору. І, як будь-які пристойні дракони, вміли видихати полум'я. Ну і літати, звичайно ж — завдяки великим перетинчастим крилам.

Одного разу Дівчинка пішла на річку. І ось там-то, на березі, побачила Дракона. Дракон теж помітив Дівчинку. Дівчинка злякалась Дракона, бо подумала, що той її з'їсть. Дракон теж злякався Дівчинку — він думав, що то Лицар прийшов, щоб відрубати йому голову. А все тому, що вони обидва були ще маленькі і майже нічого не знали ні про драконів, ні про лицарів...

Дівчинка побачила, що Дракон теж злякався. Вона обережно підійшла до нього і спитала:

- А ти мене не з'їси?

- А ти не відрубаш мені голови? - налякано спитав Дракон. - Мама казала, що лицарі так роблять.

- Я не Лицар. Я — Дівчинка! - сказала Дівчинка. - Мені мама казала, що дракони їдять людей.

- Я тебе не їстиму! - заперечив Дракон. - Я з тобою познайомитися хочу! Тобі скільки років?

- Сім.

- А мені сімдесят. Я найменший в родині.

Дівчинка подивилась на Дракона й подумала, що не такий вже він і маленький — десь вдвічі вищий за неї. Вона не втрималась і спитала:

- А ти ще виростеш?

- Звичайно, років через двісті. Буду як тато.

Дівчинка і Дракон трохи помовчали, розглядаючи одне одного.

- Давай гратися! - запропонував Дракон.
- Давай! - погодилась Дівчинка. - А у що будемо грати?
- Ну... Ми з друзями зазвичай граємо у "Хто далі видихне полум'я".
- Вибач, - розвела руками Дівчинка, - але я не вмію видихати полум'я.
- І літати не вмієш?
- Не вмію. Зовсім-зовсім.
- А що ти вмієш?
- Співати!
- Ну то заспівай.

Дівчинка заспівала, і Драконові дуже сподобалось. Він навіть спробував підспівувати, але в нього нічого не вийшло...

Потім вони ще довго говорили про різні речі, і зовсім не помітили, як стемніло. Дівчинка сказала:

- Ну, мені час додому.
- Можна, я тебе проводжу?
- А тебе хіба вдома не чекають? - здивувалась Дівчинка.
- Поки що ні. Але якщо через тиждень не повернусь — ох, і дадуть мені прочухана!

- А тобі що, дозволяють гуляти цілий тиждень? - Тут очі у Дівчинки зробились круглі-круглі.

- Та це ж зовсім мало! - поскаржився Дракон. - Так що, можна тебе проводити?

- Ну, пішли.

Батьки Дівчинки, коли побачили, що її супроводжує Дракон, повели себе по-різному: мама втратила свідомість, тато побіг у сарай за сокирою, дідусь з бабусею не на жарт перелякались і взялись приводити до тям маму.

- Ой, - сказав Дракон. - Здається, вони мене злякались. А навіщо твоєму татові сокира?

- Не знаю, - сказала Дівчинка. Вона дуже боялась, що батьки будуть її сварити.

- Який жах! - сварився тато. - Мало того, що до дому повернулась мало не вночі, так ще й Дракона з собою привела!

Усі сиділи в хаті за столом. Дракон стояв надворі й прислухався.

- Між іншим, твоїй мамі і досі погано! - сказала з докором бабуся.

- Куди сховали мого вірного меча? - скрикував між тим дідусь, згадуючи бойову лицарську молодість.

- Заспокойся, тату, заіржавів давно твій меч! - спробувала заспокоїти його мама Дівчинки.

- Треба негайно послати за Лицарем. Ото відрубає гадині макітру, і справі кінець, - вирішив тато. Так і зробили. Дівчинку ж вирішено було поставити в кут і дати ременя у виховних цілях.

Вночі, коли дорослі заснули, Дівчинка вийшла у двір. Дракона ніде не було видно. Вона покликала його, але ніхто не відповів. "Полетів", - з радістю подумала Дівчинка.

На ранок прибув Лицар. При повному параді і на білому коні. Одразу ж збіглись селяни, які вчора, побачивши Дракона, сховались і носу не наважувались виставити з хати. Особливо дівчата збіглись — адже Лицар був молодий і красень хоч куди...

- Ну, і де ж ваш жахливий злий Дракон? - поцікавився Лицар.

- Нема Дракона! Полетів! - сміливо виступила вперед Дівчинка.

- Як це — полетів? - здивувався її тато. - Це ти його підмовила?

- Нікого я не підмовила! Він сам все чув і полетів! І правильно зробив! - Дівчинка розвернулася і побігла геть із села, до річки...

Дракон вже чекав її там.

- Тікай! - закричала Дівчинка. - Лицар приїхав! Він же тобі голову відрубає!

- Не відрубаю. - Почувся тріск кущів, і до річки виїхав Лицар на білому коні. - Якщо ти так про нього піклуєшся — не буду. І взагалі, я дітей не кривджу.

До речі, треба сказати, що Лицар за всю свою лицарську кар'єру ще жодного дракона не вбивав. Вони завжди домовлялись полюбовно...

- Ура! - зраділи Дракон і Дівчинка.

- І що ми тепер будемо робити? - спитав Лицар, злізаючи з коня.

- Як що? - скрикнув Дракон. - Гратися! А краще — співати!

Дівчинка кивнула.

- Отже, заспіваймо! - погодився Лицар і взяв до рук гітару (а де ви бачили Лицаря без гітари?).

І ось він заграв, а Дівчинка заспівала. Та так гарно, що Лицар з Драконом спробували підспівувати, і у них вийшло...

Анастасія Лисенко, 16 років,

медіа-група «Скрепка»,

МАН, секція журналістики,

Горлівка, ПДЮТ

Казочка про Лицаря, Прекрасну Даму і Зеленого Дракона

Це було у такі давні часи, що історія не зберегла імен героїв цієї історії. Але все це чистісінька правда, без крапельки брехні.

Так от, це сталося саме у ті часи, коли могутні королі влаштовували лицарські турніри, лицарі полювали на чудовиськ та драконів, а дами ходили у височенних капелюшках, що нагадували суміш відра і сіточки, та у прегарних платтях із довжелезним шлейфом.

Сталося так, що одному сміливому Лицареві (історія не зберегла його імені) сподобалась одна шляхетна та гарна-прегарна Прекрасна Дама (з приводу імені котрої історики все ще сперечаються - чи то вона була Ізабелла, чи то Ізідора, а може й Хуаніта). Лицар був сам не свій, його душа прямо-таки палала від кохання.

Але - видно, тут йому забракло сміливості - він усе боявся зробити перший крок (чи може просто не знав, як його зробити та чи можна взагалі). Тож він всяко старався справити на Прекрасну Даму враження. На турнірах він завжди перемагав, самотужки розігнав чи не половину розбійників у всьому королівстві та власноруч убив декількох особливо шкідливих чудовиськ, а ночами чергував під балконом своєї пасії, сподіваючись, що вона таки визирне і у найкращих традиціях того часу кине йому з балкона трояндочку або свою хусточку. Хоча Лицар був згодний навіть на рояль - аби кинула. Але Ізабелла-Ізідора-Хуаніта ні виходити, ні кидати нічого не квапилась, а просто міцно спала у себе в ліжку. І знати не знала, що в неї під балконом вночі хтось ходить.

Тоді Лицар відважився на відчайдушний крок, і після перемоги на черговому турнірі заявив:

- Я здобуду голову дракона заради прекрасної Ізабелли (чи Ізідори, а може Хуаніти)!

Прекрасна Дама, що саме сиділа серед глядачів, відкрила обличчя руками і заплакала.

Справа в тому, що її теж дуже подобався Лицар, але це було не в її

правилах - першою підходити до того, на кого вона звернула увагу - люди ж можуть подумати казна-що! Тому Дама терпляче чекала, поки Лицар почне носити їй квіти та запрошувати на бали. О, з яким нетерпінням вона чекала того дня, коли він скаже: "А чи не могли б ви скласти мені компанію на балу у суботу ввечері?"! "О так, залюбки!" - відповіла б вона та граційно подала б йому руку, і вони б увесь вечір протанцювали, а на прощання вода подарувала б йому свою хусточку...

Отак вони обидва, можливо, і топталися б у нерішучості, якби не ця заява Лицаря про голову дракона. Він того ж дня поїхав ту голову добувати, а Хуаніта-Ізабелла-Ізідора днями й ночами ридала біля вікна.

А Лицар їхав собі, їхав та й натрапив на печеру дракона.

- Гей, чудовисько! Виповзай зі своєї печери та бийся зі мною! - сміливо гукнув він, злізаючи з коня.

- Не піду, - ліниво обізвався дракон несподівано тоненьким голосом. - З якого ще переляку?

Лицар трохи замислився - не так він уявляв собі початок битви з драконом. Але відступати було вже не можна! Тож він ще гучніше закричав:

- Що за дурниці ти кажеш! Виходь негайно та бийся зі мною, як чоловік із чоловіком!

З печери почулось якесь ворухіння, потім невдоволений голос пролунав:

- Тим більше не піду!

- Чому це? – напів-гнівно, напів-здивовано запитав Лицар.

- Тому що я - дівчина! - заявив все той же тоненький голос, і у проході з'явилась зелена драконяча голова з великими, смарагдового кольору, очима. - І нічого на мене витріщатися! - заявила драконеса, виходячи з печери. - Я, між іншим, намагалась зробити манікюр! А через твої зойки - кігтик зкривила! - із цими словами вона продемонструвала Лицареві досить криво пофарбовані лаком кігті. - Тепер доведеться заново перефарбовувати!

- А... у... е... - замислився Лицар, та так замислився, що ледь меча не впустив собі на ногу. Але швиденько взяв себе у руки: - Готуйся до смерті, драконе! Зараз я відрубую тобі голову!

Драконеса лише позіхнула:

- Так-так, все це я чула вже Бог знає скільки. Що цього разу? Прагнеш завоювати серце прекрасної дами? Я вгадала, так?

- А... Ага... - здивовано погодився Лицар. - А ти звідки...

- Любчику мій, я живу на світі вже не одну тисячу років! - з усмішкою пояснила драконеса, розправляючи зелені перетинчасті крила. Вона потягнулась, немов кішка, потім продовжила: - Вас, закоханих, за версту відрізнити можна! А твоя дама, напевно, не звертає на тебе уваги?

- Ч... Чому ти так вирішила? - із підозрою запитав Лицар.

- А нащо тобі тоді потрібна голова дракона? - усміхаючись, відповіла драконеса. - Давай-но я поясню тобі дещо. Дещо дуже важливе. Розумієш, Лицарю, якщо дама не звертає на тебе уваги - це ще нічого не означає. Можливо, вона тільки й думає, що про тебе? Можливо, вона бачить тебе у снах? Але тобі не вистачає сміливості підійти до неї. Подумай добре - нащо дівчині усі ті драконячі голови, усі ті турніри, усі ті твої перемоги?

- А... А що ж мені тоді робити? - розгублено запитав Лицар, з надією дивлячись у смарагдові очі драконеси.

- А ти подаруй їй квіти. І запроси на бал. І замість того, щоб просто так тинятись вночі під балконом - спробуй заспівати їй пісню.

- А... Добре... Е... Ну, я піду тоді, - відповів Лицар, залізаючи на коня. - Спасибі тобі величезне, я все так і зроблю. До побачення, - він помахав рукою та поїхав додому.

- Щастя тобі! - Драконеса посміхнулась і злегка примружила очі. У сонячному світлі вона сяяла, немов величезна смарагдова статуя.

А Прекрасна Дама тим часом виплакала вже мало не всі сльози. Вона сумувала за Лицарем і була впевнена, що він загинув. І звинувачувала у всьому себе.

І можете собі уявити, якою радісною для неї була звістка - Лицар повертається!

Ізабелла-Ізідора-Хуаніта одразу ж звеліла відвезти її до воріт міста. Коли вона приїхала туди та вийшла з карети, Лицар саме в'їжджав до міста. Але

замість драконячої голови у руках він тримав... величезний букет квітів.

Побачивши Прекрасну Даму, Лицар зіскочив с коня і простягнув дівчині букет.

- Це Вам! - Усі, хто стояв досить близько, побачили, що Лицар трохи почервонів. - А... Можу я у Вас запитати?.. Чи не склали б ви мені компанію на балу у суботу ввечері?

- О так, залюбки! - відповіла вона і граційно подала йому руку.

А у суботу вони весь вечір протанцювали, і на прощання Дама подарувала Лицареві свою хусточку...

А через якийсь час вони одружились - тим більше, що їх батьки були зовсім не проти. Весілля було гучне, запрошено було мало не половину міста та... зелену драконесу.

Стосовно подальших подій історики все ще сперечаються. Але одне відомо достеменно - у Лицаря та Прекрасної Дами потім було багато дітей, а на гербі цього роду й понині зображують зеленого дракона.

Анастасія Лисенко, 16 років,

медіа-група «Скрепка»,

МАН, секція журналістики,

Горлівка, ПДЮТ

Мурчик

Одного зимового вечора сільським шляхом йшов один дядечко. Повертався додому, до села, із міста. Ліхтарів тоді, звісно ж, ще не вигадали, але було досить світло — на небі світив повний місяць, а сніг віддзеркалював його світло.

Дядечко саме подумав, що до дому залишилось зовсім трошки і можна буде нарешті відігрітись... І тут він побачив на снігу щось дуже дивне.

Спочатку він подумав, що йому це примарилось, але, придивившись, переконався — це “щось” дихало, отже, було живе!

Дядечко, думаючи, що то кіт або собака, підійшов ближче. І як же він був вражений, побачивши, що це — найсправжнісінький дракон! Точніше, дракончик. Маленький, не більший за кішку. Білий, як сніг - тому його дядечко одразу й не помітив. Він весь трусився від холоду і відчайдушно намагався зігрітись, загорнувшись в маленькі крильця.

Дядечко, звичайно, злякався — не щодня ж живого дракона в снігу знаходиш, хай і маленького. А потім пожалів малого. Він же тут зовсім замерзне, а у нього ще все життя попереду... І вирішив тоді дядечко забрати дракончика додому. Тим більше, що жив він сам — ні дружини, ні дітей в нього не було. Навіть собаки не було.

Отже, загорнув дядечко малого в свій шарф і пішов додому.

Будинок його стояв на краю села.

Дядечко заніс дракончика в дім, зробив йому на грубі підстилку зі старого тулупа. Дракончик там пригрівся

«Нагодувати його чимось треба...» - подумав дядечко. Ось тільки чим годують драконів, він не знав. Подумавши, вирішив, що найкраще буде запропонувати малому ковбаси і молока.

Дракончик на пічці відкрив одне око, подивився навколо. Підняв голову, покліпав оченятами і тоном, що не терпів ніяких заперечень, заявив:

- Ря!

Ковбасу той відірвав мало не разом з пальцями, і з'їв з блискавичною швидкістю і непристойним плямканням.

— Ти диви! Тільки оклемався і одразу їсти вимагає! - здивувався дядечко і запропонував малому шматок ковбаси. Ковбасу той відірвав мало не разом із пальцями і з'їв з блискавичною швидкістю та чавканням.

Від запропонованого молока дракончик теж не відмовився і швидко спустошив миску, знов таки непристойно сьорбаючи.

Закінчивши свою трапезу, малий сито відригнув, випустивши з пащі хмарку диму.

— І де тільки твої манери, - позіхнув дядечко, розводячи руками.

— Ря? - не зрозумівши, подивився на нього малий.

— Ех... - тільки й сказав дядечко і погладив дракончика по голові. Той примружив очі і задоволено замуркотів, наче кошеня.

— Назвати тебе якось треба... - задумався дядечко. - Цікаво, як зазвичай називають драконів?

— Мр-р-р-р... - промуркотів малий, пхаючись носом у руку і вимагаючи, щоб його погладили знову.

— Ти диви-но, ну кошеня, та й годі! - посміхнувся дядечко. - От і назву, як кошеня — Мурчиком!

— Ря? - здивовано запитав дракончик.

Мурчик ріс, мов на дріжджах. До кінця зими він вже вимахав до розмірів великого собаки і ледве вміщався на пічці.

Треба сказати, зиму Мурчик провів не дарма — переловив у домі всіх мишей. Дядечко тільки дивувався — ну кошеня, та й годі!

Мурчик дуже любив гратись, теж по-котячому — ловити бантик, прив'язаний до мотузки. А ще любив політати по кімнаті. Правда, літав він ще не дуже добре. Після пари таких польотів дядечко зрозумів, що той посуд, який ще залишився, краще сховати кудись подалі...

А ще Мурчик говорити навчився. Перше слово, яке він вивчив, було, звичайно ж, “їсти”. Другим він вивчив слово “тато”. І тепер, коли дядечко повертався додому, Мурчик зустрічав його з радісним криком: “Тату, їсти!” Дядечко все намагався навчити його ще словам “привіт”, “дякую” і “будь ласка”, але вони, видно, були для дракончика надто складними.

Коли сніг зовсім розтанув, Мурчик вивчив і ці, а також інші складні слова, і тепер його улюбленою фразою стало: “Тату, дай ковбаски, будь ласка!”

- Ну ось, тепер тебе не гріх і в люди вивести! - сміявся дядечко.

До кінця весни дракончик ще трохи підріс, і тепер спав на пічці, звівшись з неї всі чотири лапи й хвіст — інакше ніяк не вмещався.

Звісно ж, зберегти в таємниці існування дракона було неможливо. В селі тільки й розмов було:

- Чули, а у того дядька вдома дракон живе! Найсправжнісінький!

- Та ти шо! Не інакше, він чаклун який...

- Хто, дракон чи дядько?

- Та дядько, хто ж... Хоча, може, й дракон, хто їх там знає... - ну і таке інше.

Словом, селяни тепер побоювались до його дому підходити. Дітям суворо заборонили в тій стороні гратись.

До кінця осені Мурчик зовсім вже не вмещався на пічці. Навчився добре говорити і все, що йому казали, добре розумів. Дядечко йому тепер щовечора читав казки (щоправда, книжок з казками у нього вдома ніколи не було, тож довелось йти до міста і купувати там).

Мурчик дуже любив казки, тому що він був хоч і дракон, але все ж таки маленький. І, як усі діти, він був дуже допитливим. Всюди пхав свого носа і постійно задавав чисто дитячі питання:

- А чого пічка тепла?

- А чого молоко таке смачне?

- А чого трава зелена?

- А чого вітер віє?

- А чого... - ось цих самих “а чого” дядечко тепер слухав по тридцять штук на день і ввечері так стомлювався на них відповідати, що навіть трішки сердився на Мурчика. Але тільки трішки, тому що довго і по-справжньому він сердитись на малого не міг.

Наступного літа Мурчик вже так виріс, що в будинку йому було вже мало місця, тож довелось йому переселятись на вулицю.

Сусіди з подивом і деяким жахом спостерігали, як білий дракон допомагає дядечку полоти город, саджати картоплю, а у вільний час бігає по саду за метеликами. Пліток і розмов почало ходити ще більше.

Одного разу дядечко пішов кудись у справах, і Мурчик залишився “на хазяйстві” сам. Він дуже швидко занудьгував, тому що був, як усі діти, дуже непосидючим.

Мурчик лежав у саду і спостерігав за метеликами. Один, найбільший, яскраво-червоний із синіми плямками, сів йому на ніс. Було трошки лоскітно, і Мурчик з усіх сил намагався не чхнути, щоб не злякати його. Він з цікавістю розглядав його, уся його увага була направлена на метелика, тому він навіть не почув кроків позаду себе.

Зате метелик відчув неладне і зараз же спурхнув з Мурчикового носа. І раптом почувся голос звідкись ззаду:

- Привіт!

Мурчик аж здригнувся від несподіванки. Голос був незнайомий, якийсь тоненький.

Він обернувся і побачив маленьку дівчинку — руду, конопату, у білому платтячку в синій горошок. А в руках вона тримала кошик, з якого дуже апетитно пахло...

Сказати, що Мурчик був здивований — означає не сказати нічого. Тому єдине (і найзакономірніше) питання, яке він наважився задати, було:

- Ти хто?

- Я Марійка, - відповіла дівчинка, ні на мить не задумавшись. - Я до бабусі й дідуся з міста приїхала. А тебе як звати?

- Я Мурчик, - чесно зізнався Мурчик.

Дівчинка засміялась.

- Ну і що тут смішного?

- Так ти ж дракон, та ще й великий такий, а ім'я - як у kota!

- Марійка — теж звучить смішно, - ображено сказав Мурчик.

- Та годі тобі, - миролюбно сказала Марійка. - Не ображайся. А знаєш, про тебе в цьому селі багато хто говорить. І всі тебе бояться. Але ж ти зовсім не страшний, а дуже милий. Хочеш пиріжок? З капустою.

- Хочу, - погодився Мурчик, бо пиріжки він любив. Особливо з капустою.

І потім вони сиділи під деревом, їли пиріжки з капустою з Марійчиного кошика і теревенили про різні різності, про які звичайно теревенять діти, поки Марійці не настав час іти додому. На прощання вона пообіцяла, що обов'язково завітає в гості ще раз...

З тих пір Марійка часто приходила до Мурчика. Вони разом грали в саду, ловили метеликів, розмовляли про усякі важливі речі — про ті самі, які дорослим здаються нісенітницями і яких їм ніколи не зрозуміти.

З дядечком Марійка теж потоваришувала. Коли у нього не було ніяких термінових справ, він Марійці і Мурчику казки читав. Дивовижні казки про прекрасних принцес, злих чаклунів і хоробрих лицарів, які, звичайно ж, завжди перемагали чаклунів і рятували принцес.

Мабуть, не варто розповідати, які були скандали вдома у Марійки і що їй довелось вислухати від бабусі та дідуся, коли вони дізнались, що вона потоваришувала з Мурчиком. Але все обійшлося. Марійка переконала їх, що Мурчик дуже добрий і нема чого його боятись.

А потім Марійка привела в гості до Мурчика ще декількох друзів. У великій компанії ж веселіше. А потім друзі запросили ще друзів. Коротше кажучи, дуже скоро до Мурчика почали бігати усі сільські діти. Грати з ним

було дуже весело.

Батьки, звичайно, дуже сильно сварились. Потім звикли, і навіть захотіли з Мурчиком поближче познайомитись.

І всі нарешті зрозуміли, що дракончик зовсім не страшний і не злий, і взагалі ще зовсім дитина. А хіба можна дітей боятись? Отож, дітей боятись не можна, і взагалі, їх треба любити. І Мурчика з часом всі полюбили.

З дядечка, звичайно ж, усі підозри в чаклунстві було знято. Більше того, його в селі всі почали поважати — в решті решт, не кожен наважиться дати притулок дракону, хай і маленькому, а йому ось вистачило сміливості... Й не тільки сміливості, а й доброти. А ще ніжності і терпіння, щоб це диво виростити.

А ще — розуміння того, що піклуватись потрібно про всіх дітей. Навіть про маленьких дракончиків...

Анастасія Лисенко, 16 років,
медіа-група «Скрепка»,
МАН, секція журналістики,
Горлівка, ПДЮТ